

Wilt u voorlezing van deze preek in uw gemeente even melden via contact@vanbruggenpreken.nl ?

---

[1]

GELOVEN MET TRANEN

Gemeente van onze Here Jezus Christus,

Vandaag lezen we een verhaal over een maaltijd. Het gaat om een maaltijd bij een gastvrije Farizeeër. Niet alleen Jezus is genodigd, waarschijnlijk met zijn leerlingen. Maar er zijn ook andere genodigden: in vers 49 lezen we over mensen die 'mee aanlagen'. Het was een volle tafel![2.1]

Toch zijn er maar twee personen waar de schijnwerper van het verhaal op gericht wordt. De eerste is de gastheer: een rijke Farizeeër met de naam Simon. De tweede is een onbekende zondares die Jezus komt zalven.[2.2]

Beide doen zij iets voor Jezus. De één nodigt Hem uit en de ander verzorgt Hem extra. Toch wordt de één geprezen en de ander krijgt verwijten te horen.

Dat kan dus: op een verkéerde manier aandacht geven aan Jezus, de hoofdpersoon van het evangelie. In de tekst blijkt dat er maar één goede manier is: dat is de manier van de zondares en niet die van de gastheer Simon.[2.3]

Lucas heeft dit verhaal opgeschreven voor Teofilus, die bezig was te leren voor christen. Hij krijgt hier een voorbeeld van hoe het níet moet en hoe het wél moet.

Niet alleen hij kon daar plezier van hebben. God heeft het boek van Lucas ook bewaard doen blijven voor ons. Dan kunnen we meelesen met Teofilus, 19 eeuw later. Om net als hij te leren wat de goede reactie is op het evangelie en hoe die in ons leven tot stand komt.[2.4]

Kijk maar naar wat er gebeurt bij deze maaltijd waar Jezus de genodigde is.
De boodschap van de tekst vatten we zo samen:

[3]

BIJ JEZUS AAN TAFEL

1. blijf niet op een afstand staan
2. geef je over
3. geniet van de genade.

1. *Blijf niet op een afstand staan*[4]

De Farizeeër is de mens die naar Jezus kijkt, maar afstand bewaart. Zo zijn er heel wat mensen die het allemaal meemaken in de kerk, maar die hun reserves houden. Ze zijn er bij en toch zijn ze er

niet *echt* bij.[5.1]

Zo was het met die Farizeeër. Een vrome man. Het kon niet uitblijven dat hij veel te horen kreeg over het optreden van Jezus uit Nazaret. Toen die wonderdoener een keer in zijn stad kwam, vroeg hij Hem te eten.

Dat lijkt mooi: zoveel belangstelling en welwillendheid! Maar het is de toon die de muziek maakt. In vers 36 staat niets *verkeerds*, maar er staat wat *weinig*.[5.2]

Jezus komt bij hem binnen en gaat aanliggen. Later in het verhaal krijgen we te horen wat er ontbreekt. Geen water om de stoffige voeten te wassen. Geen welkomstkus. Geen opfrissende zalfolie voor het hoofd. Is dat een welkom? Jezus mag er bij komen zitten, zoals je een arme een maaltijd kunt laten meegebruiken. De Farizeeër gunt de zwervende Jezus best een maaltijd voor deze dag: is dat niet barmhartig?

Ja, dat is het wel. Maar niets wijst erop dat de Farizeeër *zelf* belang heeft bij Jezus. Daarom doet hij niets om Hem wat vriendelijk en hartelijk te onthalen. Voor de Farizeeër is Jezus een voorbijganger aan wie je even wat goed kunt doen, maar tot wie je afstand bewaart.

*

Die afstand blijkt in zijn *gedachten* het duidelijkst. Wanneer een zondares binnenkomt en Jezus' voeten gaat zalven, denkt hij bij zichzelf: „Zie je wel dat Hij geen profeet is!'' Hier verradt de man zichzelf. Hij had eigenlijk al *gedacht* dat Jezus geen profeet was. En nu wordt hij bevestigd in zijn mening. Het is maar goed dat hij afstand had bewaard![5.3]

Nu moet u niet zeggen dat deze Farizeeër een nare man is. Dat is hij vast niet. Hij houdt de deur niet gesloten. Hij is niet lastig. Hij toont zelfs belangstelling. Een welwillende man.

Zo zijn er toch ook vele mensen die welwillend in de kerk komen om met Jezus te eten. Zij gooien geen deuren dicht tussen zichzelf en Jezus Christus. Ze luisteren best naar het evangelie en ze doen mee met de bijbellezing. Maar ondertussen houden ze afstand.

Misschien hebben ze over sommige dingen zo hun eigen gedachten. Zou de bijbel echt Gods woord zijn dat ook vandaag nog geldig is? Wanneer zulke mensen hun leven inrichten, hun jeugd, hun vrije tijd, hun verkering, hun huwelijk, hun gezin, houden ze afstand. Dat is hun eigen wereld. Daar wordt niet zozeer gerekend met liefde voor Christus. Jezus mag wel in hun leven zijn, maar Hij moet zijn plaats kennen. Hij is afhankelijk van hun welwillendheid. En soms is er opeens ook de grote afstand. Dan worden mensen bevestigd in hun toch al wat afstandelijke houding tegenover het evangelie. Zie je wel dat je met de bijbelse geboden echt niet altijd uitkomt in je leven? Zie je wel dat de bijbel interessant is, maar echt niet het laatste woord voor een modern levend mens?

*

Veel christenen leven vandaag op een zekere afstand van de bijbel en het evangelie. Zij kijken ernaar. Horen het aan. Nemen er iets uit mee. Maar niet alles. Zou Jezus werkelijk de profeet zijn voor de 21ste eeuw? Dat lijkt teveel gezegd.

En als je die houding hebt, dan word je daar ook in bevestigd. Hoe ouderwets lijken sommige geboden in onze tijd. Hoe drukkend. Het werkt gewoon niet. God heeft blijkbaar niet zo goed geweten hoe het er in de 21ste eeuw zou uitzien in de jeugdcultuur en in de samenleving in Nederland en in de man-vrouw verhouding, anders zou Hij wel anders hebben geschreven in de bijbel.

Zo ontstaat een gereserveerd christendom. Het nodigt Jezus aan tafel bij het avondmaal, maar Hij moet niet denken dat Hij het te zeggen krijgt over het hele leven en over alles in de kerk!

*

Maar wat zien we nu in dit verhaal? Dat Jezus deze mens niet behandelt als iemand die *halverwege* is, maar als iemand die een *vijand* is. Zijn welwillendheid is honingzoet: „Zeg het maar eens, Meester´´. Maar ze wordt ironisch beantwoord. Jezus zet hem als het ware in de schoolbank en geeft hem een lesje te horen waarop hij een nogal voor de hand liggend antwoord mag geven.[5.4]

Wie zal de schuldeiser het meest liefhebben: de man die 50 denariën kwijgescholden kreeg of de man die er 500 kreeg geschonken? Het antwoord op dit sommetje is natuurlijk: die van het meeste! En de Meester geeft de leerling een schouderklopje: „Goed zo!´´.

De Farizeeër zal zich wel wat ongemakkelijk hebben gevoeld tijdens dit lesje. Wil Jezus hem belachelijk maken? Nee, Hij zet de man op zijn plaats, maar geeft meteen een diepe analyse van zijn situatie.

*

Op het eerste gezicht slaat de gelijkenis nergens op. Er zijn hier toch geen *twee* schuldenaars? Er is hoogstens één zondares. En verder is er een welwillende Farizeeër die aan zijn tafel een stukje inruimt voor Jezus. Bovendien is er geen rijke man die schulden kan kwijt schelden, maar een arme Jezus die blij mag zijn met deze maaltijd!

De gelijkenis staat haaks op de situatie van de Farizeeër zoals hij die zelf ervaart. Maar Jezus wil hem daardoor laten voelen wat er met hem aan de hand is. Hij ziet zichzelf als de man die *bezit* en die een zekere ruimte maakt voor Jezus en het evangelie. Eigenlijk mag Jezus hem dankbaar zijn!

Zoals sommige mensen leven uit het gevoel dat de kerk blij mag zijn dat ze er komen. In werkelijkheid zijn we echter te vergelijken met mensen die in de schuld staan en die Jezus *hard nodig* hebben.

Sta je daar wel bij stil? Een schuldenaar die niets heeft, weet maar al te goed hoe beroerd hij er voor staat. Wat is hij blij als er een oplossing wordt geboden. Maar kom je zo ook in de kerk? Als iemand die de som van zijn of haar leven nooit meer goed kan krijgen. Die met een verlies zit dat uit zal lopen op de dood? En kom je dan in de kerk als een wanhopig mens die hulp zoekt? Lees je de bijbel als iemand die kijkt waar hij nog een uitgestoken hand zal vinden?

*

De Farizeeër luisterde van een afstand. Gereserveerd. Dat kan niet. Dan ken je jezelf niet. En wat doe je dan? Je *beledigt* Christus met je zogenaamde aandacht en belangstelling. Dat zegt Hij onverbloemd: waar bleef de hartelijke kus (fijn dat u er bent!), waar was het water voor de voeten (welkom in mijn huis!), waar bleef de zalfolie voor het hoofd (ik heb het mijne voor u over!)? De Farizeeër had wel aandacht, maar hij zette zich niet in.

Dat kan Christus ook van ons moeten zeggen. U hield de deur voor Mij open. Maar waarom liet u Mij niet echt binnen in uw leven? Waarom ben Ik op allerlei uren en in allerlei onderwerpen helemaal niet welkom met mijn geboden? Waarom heb je niet het eerste van je bezit over voor Mijn dienst?

Wie afstand houdt, roept het oordeel over zich op. Hij raakt zijn schuld niet kwijt. Die wordt juist aan hem vastgebonden.

Kortom, broeders en zusters, jongens en meisjes: het gaat niet goed wanneer je alleen maar de deur naar de kerk niet dichtgooit. Het gaat niet goed wanneer je alleen maar *stukjes* aandacht wilt geven aan Christus. Daar is Hij te goed en te groot voor. Dat breekt je op! Wees gewaarschuwd!

2. Geef je over[6]

Bij de Farizeeër in huis komt ook iemand anders. Die was niet genodigd. Natuurlijk niet. Het was een zondares. Het hoeft geen hoer te zijn geweest. Het kan ook een vrouw zijn geweest die varkensvlees verkocht aan de soldaten in deze plaats. Of een vrouw die oneerlijke winst maakte in haar bedrijf. In ieder geval geen mens om in de kerk te zitten op zondag.

Zij komt echter doen wat de Farizeeër naliet: zij kijkt niet van een afstand toe. Zij geeft zich over. Helemaal zoals ze is.[7.1]

Zij komt achter Jezus' voeten staan. En ze huilt. Dat is bijzonder! Huilende mensen kom je in de kerk in Nederland niet zoveel tegen. In andere landen vaker. In andere werelddelen kun je het vaak horen in de vroege morgengebeden: snikkende vrouwen, voorovergebogen in de kerkbank terwijl de zon nog amper boven de horizon is. Zo laat de zondares zich gaan. Zij huilt zo hartstochtelijk dat de tranen neerdruppen op Jezus' voeten, een klein stroompje vormen en ze helemaal nat maken.

Wanneer het huilen wat minder wordt, ziet de vrouw wat ze gedaan heeft. Ze maakt het haar los als iemand die in de rouw is en droogt er zijn voeten mee. Dan buigt ze zich voorover en kust die voeten. Heel nederig, maar ook heel vurig. Zo houdt ze van deze profeet!

En dan heeft ze dure parfum bij zich. Die spaar je voor bijzondere gelegenheden, om er een heel klein beetje van op het hoofd te doen. Maar zij zet al haar geld in: de fles wordt leeggegoten over de voeten. Een extreem eerbewijs. Niet ingehouden en beredeneerd, maar spontaan en enthousiast. De hele eetzaal wordt geparfumeerd van deze liefde.

Hier is nu een mens die geen afstand houdt en die zich overgeeft aan Jezus. Zij zet haar hele leven op zijn kaart. En ze doet dat als een schuldenares. Daarom die tranen van berouw. Ze doet het als iemand

die niets kan goedmaken. Daarom die kussen van liefde: Jezus maakt het goed! En ze doet het vol overtuiging. Daarom die zalfolie, waarbij ze van zichzelf geeft zonder berekening.

*

En wat zegt Jezus nu? Zegt Hij: zo'n houding is ook wel op zijn plaats als je zo'n bekende zondares bent? Krijgt ze een goedkeurend knikje. Zo van: dat mens kent haar plaats gelukkig? Nee, Jezus maakt van haar een *model*. Voor de Farizeeër was zij een *uitzondering* (een zondares), maar Jezus maakt van haar een *voorbeeld*. Zij doet wat aan Simon ontbrak. Zij weet welke plaats *een mens* moet innemen tegenover Christus.[7.2]

Hoe wist zij het? Uit de woorden van Johannes de Doper. Die had al gezegd: Doet boete tot het ontvangen van vergeving door iemand die na mij komt. En ze wist het uit de prediking van Jezus in de synagogen. Hij sprak: „Ik kom tot loslating van schuldenaars´´. Ja, knikten de mensen, dat is een mooie tekst. En daar lieten ze het bij. En ze vroegen Jezus nog eens een keer aan tafel. Maar de zondares heeft het *goed* gehoord. En daarom komt ze voor wat ze is: een schuldenares met tranen van spijt en berouw. En ze komt in vol vertrouwen: bij Jezus alleen zal het met haar goed komen. Hij is de prijs voor haar leven. Vandaar die mirre. Zij weet dus hoe je moet reageren op *het reeds gepredikte evangelie*. [7.3]

De wijsheid van Johannes de Doper en de inhoud van Jezus' prediking en wonderen wordt gerechtvaardigd door dit kind. Een kind dat huilt in de kerk: verbroken voor God. Een kind dat ook de hand legt in Jezus' handen. Helemaal en voor het hele leven.

*

Die houding vindt Jezus niet uitzonderlijk: alsof zo'n houding alleen geschikt was voor speciale zondaren die van buiten de kerk willen binnenkomen. Die houding vindt Hij *normaal* voor mensen binnen de kerk. Voor rechtvaardigen als Simon de Farizeeër. En ook voor Teofilus en voor u en mij.

Is er ook bij u die verbrokenheid van hart. Kennen wij de tranen over onze zonden? Knielen wij hartstochtelijk voor God? Is het beste uit ons huis voor Hem? Je kunt niet anders bij de kerk horen dan door onvoorstelbaar *blij* te zijn met Christus.[7.4]

Er is alle reden voor. Want je kunt lang praten over hoe moderne mensen in elkaar zitten en wat deze tijd allemaal aan veranderingen en aanpassingen vraagt, maar het belangrijkste is dat we midden in deze moderne tijd tot over onze oren *in de schuld zitten* bij God. Als je daar ook maar een beetje oog voor krijgt, kun je het niet meer harden. Je weet gewoon niet waar je heen moet. Het angstzweet breekt je uit. De dood komt op je af. Wat een vreugde dat je dan naar Christus kunt rennen en achter adem aan zijn voeten vallen. Op het nippertje, nog net op tijd. Hij maakt mij vrij van schuld. Hij duwt de dood terug. Hij tilt mij weer omhoog naar mijn Vader. Mij, ellendig mens!

3. *Geniet van de genade*[8]

Ja, dat is de geweldige genade die je bij Christus krijgt te genieten wanneer je je overgeeft op leven en dood. Hoor wat Hij zegt tegen de zondares: „Vergeven zijn je zonden!´´[9.1]

Gaat dat zomaar? Ja, dat gaat voor ons zomaar. Het kost Jezus zijn leven aan het kruis, maar voor ons is het gratis.[9.2]

Zo'n woord van vergeving gaat de afstandelijke luisteraar voorbij. De gasten hebben hun kritische vragen: kán Hij vergeven? Zij horen het wel, maar genieten er niet van. Omdat ze er wel bij zijn, maar zonder overgave van zichzelf.

Maar de zondares die zich gewonnen gaf met huid en haar, hoort muziek klinken. Vergeven is je schuld, hoe groot ook.

En dat door geloof alleen![9.3]

Ja dat kennen we. Het is heel gemakkelijk. Je hoeft alleen maar te geloven. Verder niets.

Dat is ook zo, maar de tekst laat ons wel zien wat geloven *is*: huilen over jezelf, Christus' voeten met je lippen kussen, het beste uit je huis geven uit dankbaarheid.[9.4]

De zondares geloofde. Zij mag heengaan in vrede. Tientallen afwerende blikken kijken haar na. Maar ook één paar vriendelijke ogen. Tussen Jezus en haar is het vrede. Tussen God en haar is het goed. Laat de mensen maar kijken. Zij hebben het nakijken. De gelovige haalt opgelucht adem: voor hem gaat de hemel nu al open. Jezus' woorden van vergeving klinken als muziek uit een andere wereld. Wie die klanken heeft gehoord, leert het wel af om afstand te houden.[9.5]

Laat ons leven licht zijn: blij met Christus. Voor nu en voorgoed. En voor alle uren die je krijgt. Je hele leven wordt nu een geschenk: wat een wonder dat je mag blijven!

En dat je mag terugkomen! Tot de volgende kerkdienst! Tot aan de bruiloft van het Lam!

AMEN.